

L'edat d'or

L'edat d'or de les cartes i els segells és aigua passada. Però encara ens deparen alegries. Fa dos dies vaig obrir la bústia on habitualment s'embosquen les grises factures i el cor se'm va acolorir amb els darrers números d'*El Tatano* i *Cavall Fort* i el primer disc de **Marta y Micó**, *En una palabra* (Picap, 2015).

'*La vergüenza de haber sido / y el dolor de ya no ser.*' Aquests coneguts versos del tango «Cuesta abajo», de **Gardel** i **Le Pera**, sintetitzen un dels grans temes -segurament el tema- del gènere nascut al Ríu de la Plata: el temps que s'escola sense remei. Aquests versos els podria cantar un vell carter amb gorra en l'era de la comunicació digital, i són també el lema del disc de **Marta y Micó**, veu i guitarra al servei de la poesia del tango. Són dos versos que fan créixer la lletra de la darrera peça de l'àlbum, «Glosa para tango», escrita per **José María Micó**, que acompanya amb la guitarra; cantada per **Marta Boldú**, i enriquida amb el bandoneó de **Marcelo Mercadante**.

En el mateix sobre on vaig rebre aquest disc hi havia uns quants targetons, targetons ben grans i allargats, de paper dur i amb tinta impresa, que ocupen un espai físic i no virtual: alguns tenen fotos del duo, però també una il·lustració amb una imaginària reunió de llegendes del tango que prenen cafè: **Gardel**, **Piazzolla**, **Pichuco**, **Pugliese**, **Goyeneche**... i un altre amb **Diego del Gastor**, aquell guitarrista antiacadèmic que va seduir mig món sense moure's de Morón de la Frontera... i en els reversos dels targetons, alguns poemes que suposo que formaran part de l'imminent segon disc de la parella, *Caleidoscopio*, basat íntegrament en poemes de **Micó**.

Però abans el duo ha publicat aquest *En una palabra*, on posen la paraula en primer pla i versionen tangos d'especial vàlua literària. No sé si hi ha al món algun gènere musical on el pes dels lletristes s'hagi desenvolupat tant i tant com en el tango. Potser el bolero... Sigui com sigui, al disc de **Marta y Micó** hi ha estàndards («La última curda», de **Castillo** i **Troilo**; «Los mareados», de **Cadicamo** i **Cobián**; «Fuimos», de **Manzi** i **Dames**), però també perles que, al menys per mi, han estat un meravellós descobriment, com ara «Sin piel», d'**Eladía Blázquez**, on la veu poètica explica com, de tan sentimental que ha estat, s'ha tornat insensible: '*Y caminar narcotizado por un mundo helado ¡sin amor!*'.

Els meus amics i jo vam tenir **José María Micó** de professor de literatura, ja fa uns quants anys. Seguint les seves indicacions em vaig comprar tres llibres que són dels pocs que m'enduré sempre allà on vagi: dos volums de la col·lecció Clásicos Castalia dedicats a la *Poesía de la edad de oro*, un centrat en el Renaixement i l'altre en el Barroc, i una antologia de **Quevedo** de la mateixa col·lecció. Recordem les classes de **Micó** amb molta estima. Ens parlava d'Ariosto i de **Serrat**. I ara hem sabut que ha desempolsat la guitarra i grava discos!